

**Kövér László,
az Országgyűlés elnökének
ünnepi beszéde**

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezelőtt hetvenhét esztendővel, Makkai Sándor református püspök *Nem lehet* címmel megírta tanulmányát, amely szerint a kisebbségi sors nem pusztán politikai lehetetlenség, hanem annál súlyosabb, tulajdonképpen erkölcsi lehetetlenség is.

Megrendítő tanulmány, amelynek végkövetkeztetését magyar nemzedékek sora igyekszik cáfolni, az idő pedig igazolni.

A székelyföldi Atyháról indult, szülőföldjét és annak népét, valamint a magyar kultúrát egy emberéleten át szolgáló Vinczeffy László, Munkácsy Mihály díjas erdélyi festőművész kiállításának éppen a budapesti Nemzetstratégiai Kutatóintézetben történő megnyitóján talán nem helyidegen a korabeli magyar létparadoxon-vitát kiváltó Makkai Sándor gondolatait felidézni.

Makkai szerint a magyar nemzet a Trianon utáni szétszabdaltság állapotában, amelyben állami szuverenitást nem gyakorolhat, soha és semmilyen körülmények között nem lehet életképes, mert társadalmi szerkezetében és szellemi organizmusában történtek a rettenetes operáció által olyan végzetes eltolódások, melyek ezt lehetetlenné teszik.

A másik oldalról nézve ugyanez igaz. Az elszakított, kisebbséginek mondott magyar nemzetdarabok Makkai szerint képtelenek az életre, még akkor is, hogyha az életösztön parancsára ezzel biztatják vagy hitegetik önmagukat, még akkor is, ha egyes tagjaik heroikus erkölcsi helytállásról tesznek tanúbizonyságot.

Mindez nem azt jelenti – írja Makkai –, hogy a kisebbségi magyarság máról holnapra eltüntethető vagy beolvasztható lenne, hiszen szolgasorsban, lefokozott életformák között is hosszú időig el lehet tengődni, de nem lehet fejlődőképes nemzeti életet élni.

Makkai „*nem lehet*”-jére erdélyi kortársai és vitatársai azt válaszolták, hogy „*lehet, mert kell*”, az utánuk következő magyar nemzedékek pedig helytálltak, az „*ahogy lehet*” szellemében.

Minden felelős magyar szívében azóta is ég a vágy, hogy bebizonyítsa: Makkai tévedett. De mindenki eszében ugyanakkor ott lappang a félelem is, hogy Makkai megállapítása igaznak bizonyulhat.

Ebben a magyar dilemmában némileg megnyugtató, hogy a Kis Herceg óta tudjuk, jól csak a szívével lát az ember.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim !

Noha első pillantásra egymástól távol állnak, az állam és a művész teljesítményének megítélésében mégis azonos a legfőbb mérce: szolgálták vagy kiszolgáltatták nemzetüket, közösségüket?

Az államtól a közösséget erősítő elvszerű célok kitűzését és megvalósítását, a művésztől a közösséget erősítő esztétikai értékeket várnak az emberek .

Az állam eleve nem tűzhet ki elvtelen célokat, és a kitűzött elvszerű céljait sem valósíthatja meg elvtelen eszközökkel, mert akkor a nemzet, a társadalom, az emberek elfordulnak tőle.

Hasonlóképpen a művész sem hasíthatja ketté alkotásában az etikát és az esztétikát, etikai fundamentumok nélkül nem alkothat időtálló esztétikai értékeket, mert akkor teljesítménye öncélúvá válik, amelytől a közössége, az emberek hasonlóképpen elfordulnak.

Vinczeffy László művészete a szülőföld etikájából sarjadt, ahogyan Ő fogalmazott: „szüleim arra neveltek, hogy szülőföldemhez és népemhez hű és becsületes maradjak.

Mint másodrendű polgárt a sok megaláztatás és megpróbáltatás megerősített abban a küzdelemben, hogy bebizonyítsam, igenis itthon is el lehet jutni olyan művészi fokra, hogy megfelelj a 21. század igényeinek és az európaiságnak.”

Vinczeffy László művészetében kitört a „nem lehet”, korlátai közül. Nem tagadja a gravitációt, de nem tagadja azt sem, hogy lehet repülni.

Nem csak stílusának sajátosságai érdemlik meg figyelmünket, hanem gondolatainak őszintesége és tisztasága.

Vinczeffy László festőművész azok táborába tartozik, akik a magyar létparadoxon vitában új érvet, új indokot teremtettek a megmaradásra, ami így szól: *”lehet, mert képesek vagyunk rá”.*

Talán ez is egyik magyarázata, hogy Vinczeffy László mai kiállítására miért éppen itt, a magyar állam által létrehozott új Nemzetstratégiai Intézetben kerül sor.

Azért, mert a jelenlegi magyar állam hiszi és tudja, hogy lehet magyar megmaradás és magyar fejlődés Magyarországon és a Kárpát-medencében egyaránt.

Lehet, mert képesek vagyunk rá.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim !

Négy esztendeje azzal bíztak meg bennünket a magyarországi választópolgárok, hogy olyan magyar államot építsünk, amely nem támadja és gyengíti, hanem védi és erősíti a magyar nemzetet, olyan államot, amely a magyarok érdekeit képviseli külföldön, és nem az idegen érdekeket Magyarországon.

Legjobb tudásunk szerint teljesítettük a választópolgárok megbízását.

Magyarország új Alaptörvényével megteremtettük a közjogi keretét annak, hogy a magyar államot újjáépítsük, és a magyar nemzetet megerősítsük.

Mindezt gazdasági-pénzügyi világválság és dühöngő európai értékválság idején tettük, mert hiszünk abban, hogy az Isten, a nemzet és a család nem Európa és a magyarok eltörölendő múltját, hanem jövőjüknek zálogát képezik.

A magyar állampolgárság és a szavazati jog kiterjesztésével megteremtettük a Kárpát-medencében és a nagyvilágban bárhol élő magyarok számára a közjogi lehetőségét annak, hogy szavazatukkal beleszóljanak a magyar állam sorsának alakulásába.

Ebben a négy esztendőben a magyar állam visszaadta a reményt a magyar nemzet tagjainak a Kárpát-medencében.

Nagy teljesítmény ez, mert szintén Makkai Sándortól tudjuk, hogy el lehet viselni a szegénységet, még sokkal könnyebben elviselhető az ellenséges külső ráhatás és az abból fakadó sérelem, de lehetetlen a változás reménye nélkül hosszan viselni a mostohaságot, a kitaszítottságot és a kiközösítést.

A reményt együtt éltethetjük tovább, együtt válthatjuk valóra: hitünkkel, munkánkkal és szavazatunkkal.

Köszönöm a figyelmet.

Kövér László,
az Országgyűlés elnöke

*Elhangzott 2014. április 1-jén, Vinczeffy László erdélyi festőművész,
a Magyar Művészeti Akadémia tagja kiállításának megnyitó rendezvényén,
a Nemzetstratégiai Kutatóintézet Kárpát-haza Galériájában.*